

[Mølgaard.]

sig specielt om verdenshavens undergrund. Bestræbelserne for at stille verdenshavens rigdomme til rådighed for dem, der egentlig må have en lige ret til dem, nemlig hele verdens befolkning, udfoldes i FN-regie på havrets-konferencer, og det må være en absolut, ubetinget dansk opgave at støtte bestræbelserne på, at disse rigdomme stilles til rådighed for hele verdens befolkning.

Man burde gå videre ad den vej og også inddrage landområder og disses undergrund. Hvis man tænkte sig, at kobberudvindingens, koboltudvindingens, uranudvindingens, ja, generelt råstofudvindingens, herunder også oliereservernes udvindingens økonomiske fordele stod til rådighed i lige grad for alle i verden, sådan at distributionen gjordes fri, eller sådan at de, der havde adgangen, holdt de øvrige verdensborgere økonomisk skadesløse, ja, så tror jeg, vi havde løst en god portion af de problemer, der giver anledning til krige, og de problemer, der skaber enorme sociale spændinger i vor verden.

Det er dog et par målsætninger, man absolut må have sig for øje. Det ligger måske ikke lige om hjørnet med en løsning efter disse retningslinjer. Vanskelighederne er mange, men både som vision og som et mål, der må arbejdes henimod, selv i småbidder, bør disse perspektiver, disse målsætninger ikke glemmes. Vi kunne for øvrigt nationalt have søgt at tage blot ét skridt i den retning, nemlig ved at foregå med et godt eksempel indenlandsk.

Nu vel, de globale problemer kræver internationale løsninger, og vi må arbejde på disse på alle de leder, hvor vi kan øve medindflydelse. Det gælder på nordisk plan, det gælder på FN-plan. EF vil næppe få den store betydning. Ressourcerne inden for EF-landene er begrænsede. Karakteren af en kompromitteret samling rige lande uden hæmminger over for udbytning som princip, blot den har været til fordel for disse lande selv, vil nok også vanskeliggøre EF-landenes forhandlingsposition i forbindelse med

disse verdenspolitiske problemers løsning. Disse EF-lande er jo en samling lande, hvis forargelse først er vågnet, da der meldte sig trusler i anledning af, at andre var blevet flæskebesiddere.

På dansk plan kan vi hurtigt blive enige om, at det har været galt ensidigt at satse på olieforsyningen. Det er vi blevet belært om på det seneste. Principielt må vi vel sprede os over de flest mulige forsyningskanaler for at få så mange tangenter på klaviaturet som muligt, for at øge fleksibiliteten og mindske afhængigheden af de interesser, som vi ikke ønsker at være i lommen på, hvad enten det så er politiske eller økonomiske særinteresser eller fremmedinteresser.

Men det har sine grænser, hvor langt vi kan nå. Der er masser af fikse ideer og også en god portion konstruktive ideer om udvikling af alternative forsyningskanaler energimæssigt set. Naturgasforsyninger og mulighederne for at udnytte sådanne, forsyning fra Holland og fra Norge og fra den danske Nordsøundergrund må naturligvis komme ind i billedet. Mulighederne for at udvikle vindmøller til at supplere elforsyningen må også komme ind som et supplement, selv om visionen om, at man kunne tænke sig hele landets elforsyning klaret ved vindmøller alene, er lidt urealistisk, i betragtning af at man så måtte opføre en mølle pr. kvadratkilometer, og da de helst skulle stå ved havet, skulle de stå med 200 meters afstand. Det ville give anledning til tilsidesættelse af væsentlige miljøhensyn. Men det indebærer ikke, at man totalt skal afvise dem som en reserve, heller ikke selv om de er afhængige af blæsevejret, og det er jo som bekendt sådan som — nå ja, som vinden blæser.

Solenergi er også en mulighed som supplement. Tanken om at sende satellitter op forsynet med solbatterier er vel ikke noget løsen, men tanken om at supplere rumopvarmningen ved at opsuge solenergi i hustagene kan godt give et vist supplement. Tidevandskræfternes udnyttelse, jordvarmens udnyttelse, halmaffbrændingens energires-